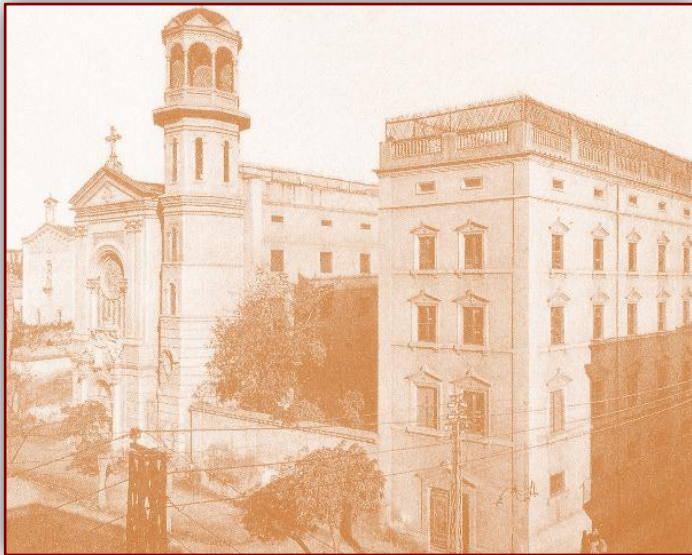

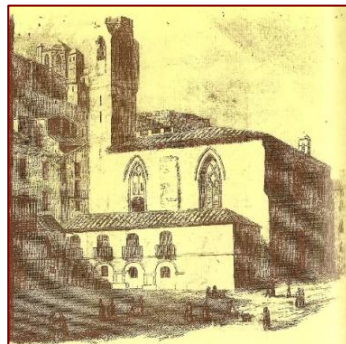
**La Mare Esperança González
i la Congregació de Missioneres Esclaves
de l'Immaculat Cor de Maria**

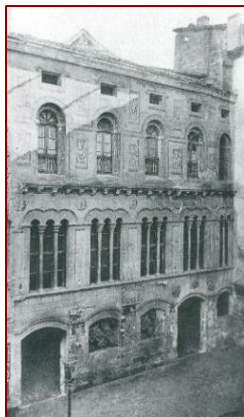
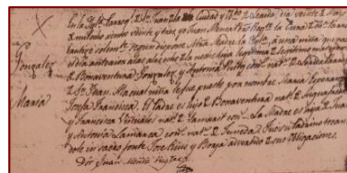
150 ANYS DE LA FUNDACIÓ (1862-2012)

Esperança González Puig: dades biogràfiques

Nasqué a Lleida, el 19 de maig de 1823, en el si d'una família benestant formada per Bonaventura González Viñuales i Antònia Puig Lamarca. El pare era recaptador de l'Ajuntament i vivien a la Paeria, on va néixer Esperança. Dels sis fills del matrimoni, sobrevisqueren Francesc i ella, la més petita.

Gravat de l'església de Sant Joan de la Plaça, enderrocada el 1868 (dalt). Partida de baptisme d'Esperança, 20 de maig de 1823. (baix).

La Paeria al segle XIX (dalt) i bressol d'Esperança, conservat al Museu de la Casa Mare.

Va ser batejada l'endemà del seu naixement a

l'església parroquial de Sant Joan, i un any més tard hi va rebre la confirmació. Va créixer en un ambient cristià,

envoltada per l'amor del seus pares. La seva salut era feble, però creixia amb una gran precocitat en el coneixement i l'ús de raó.

Altar del Sant Crist Trobat, a Sant Llorenç (dalt). Mare de Déu del Rosari, de Sant Martí, rèplica de la dels dominics (dreta).

El pare morí quan ella tenia dotze anys, i la mare cinc anys més tard; Esperança només tenia disset anys. El seu germà estudiava Lleis a la Universitat de Cervera i la seva única companyia era Margarita Sancho, la serventa.

Des de nena va sentir una especial inclinació per la vida contemplativa. Dedicava molt temps a l'oració tot refugiant-se en la solitud i el silenci. L'església de les Carmelites

descalces; la dels Caputxins, davant de la Divina Pastora; Santa Clara, davant del Sagrari; Sant Llorenç, al Sant Crist Trobat; i els Dominics, amb la Mare de Déu del Rosari, foren els llocs on es va anar afermant en ella el compromís de viure una vida santa, fent vot de virginitat i d'abraçar la professió religiosa dins la pròpia llar.

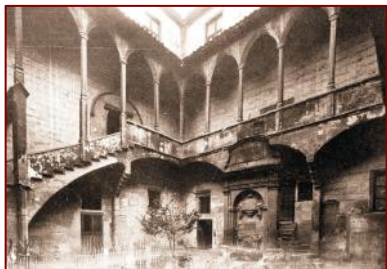

Dibuix d'Esperança atribuït al seu germà (esquerra). La Mare Esperança en pintura (dreta).

El seu desig de treballar en el món pel Regne de Déu li produïa inquietud al seu esperit i incertesa davant el camí a seguir. Volia lliurar-se totalment al Senyor i no sabia com podia fer-ho. Desitjava recolliment i va començar a dur una vida de religiosa dins la pròpia llar. Li atreïen les Carmelites, però el seu caràcter inquiet no s'avenia amb la vida de pura contemplació.

La resposta li va arribar el 19 de setembre de 1851; tenia 28 anys. Era la festa de la Mare de Déu dels Dolors. Aquest dia va tenir una visió: Jesucrist lligat a la columna i maltractat per un gran nombre de dones que portaven una mala vida. Jesús li va dir: “mira com em maltracten aquestes ànimes, salva-les i alleugera’m”. Ell mateix li demanà la fundació d'un Institut consagrat al Cor de Maria, la seva Mare, i li va donar el nom que havia de portar.

Aquesta visió va ser el punt de partida de la fundació el 1862 de l'Institut de “Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria”. Esperança tenia 39 anys. Aquí lliuraria la seva vida al Senyor, dedicada a la cura espiritual i material de les dones marginades, a qui mirava com a filles pròpies. Procurava tornar-les-hi la llibertat i la dignitat de filles de Déu i les ajudava a desenvolupar-se en la vida.

Antic hospital de Santa Maria.
Actualment és la seu de l'IEI.

L'any anterior a la professió religiosa anava a l'hospital posant a prova la seva misericòrdia i caritat amb les malaltes. Va deixar d'anar-hi per humilitat, al fer-se pública la seva heroïcitat.

Va haver de superar proves espirituals i altres dificultats. No es podia creure que havia estat escollida per a aquesta obra i que aquesta fos la voluntat de Déu. Temia que tot fos una il·lusió. El desig profund per la glòria de Déu i la salvació de les ànimes la va sostenir i la va moure enmig de les contrarietats.

La seva pau es va anar intensificant fins al final dels seus dies. Va morir el dia 5 d'agost de 1885, víctima de l'epidèmia de còlera que va patir la ciutat de Lleida. L'Institut encara no havia obtingut l'aprovació pontifícia, però la Congregació ja havia estès les seves branques.

Persones que la van ajudar: el Canonge González i Mn. Josep Mª Escolà

La Mare Esperança comptà amb el suport i la influència de persones de gran virtut que intuïren que la seva fundació donaria grans fruits a l'Església. Fonamentalment foren el canonge González, el seu germà; Mn. Josep Mª Escolà, director espiritual i confessor; i els germans sacerdots Mn. Francesc Xavier i Mn. Josep Casals, confessors.

Francesc González (Lleida, 1819 - 1883) advocat i humanista de gran prestigi, s'ordenà sacerdot a Roma el 1857. Fou professor del Seminari, canonge, vicari general del bisbe Uriz a Pamplona. Tornà a Lleida el 1870, veient-se afectat d'una greu malaltia que li paralitzà part del cos durant tretze anys, fins a la seva mort. Participà activament en la fundació, i esdevingué el més ferm puntal de l'obra fundada per la seva germana. La casa paterna, amb el seu hort contigu heretat del seus pares, el cedí a l'Esperança passant a ser el bressol i la llar de l'Institut.

El canonge González. Quadre del Museu de la Casa Mare

Mn. Josep Mª Escolà (La Fatarella, 1820 - Lleida, 1884), lleidatà d'adopció, va ser escolà dels pares carmelites, on escoltà la crida de la vocació sacerdotal. Impartí missions populars amb el Pare Palau. Acabà els estudis eclesiàstics a França i va ser ordenat a Roma. De la seva relació d'amistat i admiració amb el bisbe Caixal s'apassionà per estendre "les glòries de Maria". De nou a Lleida, va ser peça clau en la renovació de l'Església. Des de 1849 dirigí espiritualment Esperança, a qui animà i ajudà a la fundació de les Missioneres Esclaves del Cor de Maria. En la seva intensa vida apostòlica lliurada totalment a Maria, va ser el fundador de l'Acadèmia Mariana el desembre del mateix any 1862.

Mn. Josep Mª Escolà. Retrat imprès en una publicació de l'Acadèmia Mariana.

Algunes dades del Procés de Beatificació

Van ser 62 anys viscuts intensament amb exercici heroic de les virtuts, amb contemplació i acció al servei de Déu i del proïsme. La primera biografia de la Mare Esperança que va escriure el Rvd. P. Jaume Nonell sj el 1905, reflecteix la seva santedat als ulls dels qui la van conèixer. Tot i que hi va haver molt interès en obrir el procés de beatificació el més aviat, les circumstàncies no ho van fer possible fins 1990. Fins al moment s'han donat els passos següents:

- El 22 de gener de 1991 s'obre el **Procés diocesà a Lleida**. El bisbe Mons. Ramon Malla indica per Decret que queda introduïda la Causa de la Serventa de Déu. El Tribunal Diocesà prepara la documentació. El 30 de desembre de 1993 es clausura el procés diocesà amb una eucaristia a Sant Llorenç.
- El 29 de gener de 1994 s'obre el **Procés a Roma** lliurant la documentació a la Congregació per les Causes dels Sants. Aprovació del Procés a la Diòcesi, i nomenament de Postulador de la Causa i Relator. S'inicia el Procés a Roma.
- El 1995 s'elabora la **Positio** que el 1997 aproven els Consultors Històrics.
- El 12 d'abril de 2005, els teòlegs es pronunciaren amb un vot positiu, unànime, sobre la heroïcitat de les virtuts de la Mare Esperança.

- El 13 de desembre de 2005 ho ratificaren els Cardenals i els membres de la Congregació per a les Causes dels Sants i ho comunicaren al Papa Benet XVI.

- **El 28 d'abril de 2006** Benet XVI va promulgar el Decret de reconeixement de les **Virtuts Heroiques de la Mare Esperança, declarada Venerable**. El 17 de juny se celebrà una eucaristia d'Acció de Gràcies a la Catedral de Lleida.

- El pas següent és la Beatificació, però es requereix un miracle amb la seva intercessió.

La fundació de les Missioneres Esclaves del Cor de Maria

Esperança González va fundar la Congregació de Missioneres Esclaves del Cor de Maria el **19 de juny de 1862**. Havien passat onze anys des que tingué la visió. La gràcia va ajudar-la a superar la seves pròpies resistències i les del bisbe Pere Ciril Uriz (1850-61), tot i l'amistat d'aquest amb el germà d'Esperança. La fundació tirà endavant amb el suport de Mn. Josep Mre Escolà, el seu director espiritual. El nou institut femení fou autoritzat per Josep Ricart, vicari capitular en temps de seu vacant, després de la marxa a Pamplona del bisbe Uriz (18 d'octubre de 1861).

Antic convent dels Antonians, casa pairal d'Esperança (esquerra) on es va erigir la Casa Mare.
A la dreta l'asoepte que tenia fins al temps de la Guerra Civil.

El 21 de maig de 1862 Esperança González amb Mercè Arqués, Lluïsa Martí i Assumpta Calderó iniciaren la vida en comunitat fent un mes d'exercicis espirituals. El 19 de juny les quatre joves van vestir l'hàbit i reconegueren Esperança González com a Fundadora, Superiora i Mare.

Així començaven a caminar les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria. Es proposaven la pròpia santificació, pregar per l'Església i exercitar la caritat, concretada en l'atenció a la dona marginada.

Tant la fundació com l'asil s'instal·laren en la casa pairal dels González al final del carrer Sant Antoni, en el que havia estat convent dels Antonians, i que havia adquirit el pare de la Mare Esperança el 1825. Era la propietat del seu germà.

El 15 de setembre de 1863 arribà l'aprovació diocesana del bisbe Marià Puigllat, uns mesos després de prendre possessió del càrrec (6 de novembre de 1862). La Congregació és de Dret Pontifici. Obtingué el Decret de lloança de la Cúria romana el 1887; l'aprovació pontificia del Lleó XIII el 1896; i l'aprovació definitiva de les Constitucions el 1901.

El 21 de juny de 1865 va ser obtinguda l'aprovació reial. Van ser anys en els que la Congregació es consolidà, va créixer i s'estengué.

El 27 de març de 1879, fundà a Figueres i el 20 de novembre de 1884, obrí el col·legi de Jaca (Osca) per a senyoretetes. Arribaren a Maó (Menorca) el 3 de febrer de 1887 per fer-se càrrec d'una casa-asil, i més tard s'obrí un col·legi, atenent al mateix temps les nenes de la Junta de Protecció de Menors.

Segons les necessitats dels temps i de la pròpia Congregació, ha anat buscant noves presències i deixant-ne d'altres. El 1967 es va fundar a l'Argentina la primera comunitat fora d'Espanya. Durant deu anys va estar, també, a Filipines i a Costa Rica.

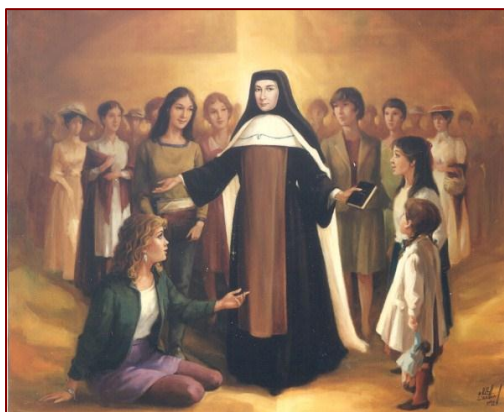
La Casa Mare en una imatge actual (esquerra.) La Llar Mare Esperança (dreta).

Actualment la Congregació està present a **Espanya, Argentina i Paraguai**. Té per missió acollir i ajudar la jove-dona marginada, la protecció de menors i l'ensenyament. Per això la Congregació té Centres Residencials per a nens i joves, Cases d'acollida, Centres educatius, Residències i Missions.

A Lleida hi ha la **Casa Mare** -Avda. Catalunya 14, 25002- i la **Llar Mare Esperança** -Ctra. d'Osca qm. 4, 25198.

Acció educativa i social de la Congregació

Cal ressaltar la singularitat del carisma que volgué la Mare Esperança per a

Expressió de la Missió de la Mare Esperança, des del segle XIX fins avui. Pintura de la Casa Mare.

l'Institut: **l'atenció a les dones marginades**, aquelles que ni tant sols eren considerades proïsme i a les quals volgué donar amorosa acollida i fer-les útils per a elles mateixes i per a la societat.

Aquest va ser l'objectiu inicial que la va moure a fundar la Congregació. La Fundadora entenia que a la vegada calia atendre la prevenció d'aquestes realitats. Per això ben aviat confià a les seves religioses la tasca de

l'educació cristiana de nens i joves, que es va compaginar amb la labor assistencial de la caritat.

Les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria se senten portadores de la torxa que va encendre la seva Mare en l'Església, i continuen il·luminant les joves necessitats d'orientació i educant la infància i la joventut. Exerceixen el seu servei missioner i eclesial des de la caritat amb els seus germans, els homes, i la imitació de l'Immaculat Cor de Maria, que és exemple de vida consagrada per la seva escolta i meditació de la Paraula, la seva disponibilitat i la seva promptitud per servir els altres. D'aquí emanen els trets de la seva espiritualitat: esperit d'oració, humilitat, pobresa, mortificació, lliurament generós al bé del proïsme.

Actualment la seva Missió es realitza mitjançant:

- L'educació en els Col·legis propis.
- L'atenció als nens acollits en les seves llars-Centres residencials d'atenció al Menor.
- L'atenció a la dona marginada, que per la seva situació és incapaç de tenir una autonomia pròpia.
- La Catequesis i altres accions pastorals, segons les necessitats del lloc.

Algunes vivències i pensaments de la Mare Esperança

La Mare Esperança porta a Déu i convida a estimar-lo. En el seu interior es descobreix la misericòrdia del Pare Bo de la paràbola i la del Bon Pastor per a les noies en situacions difícils. S'hi troba la bondat i paciència del Mestre Bo, que deixa i procura que els nens s'hi atansin.

El Senyor li regalà molt, per això va poder demanar-li molt. I ella, senzilla i humil, com Maria de Natzaret, respongué amb total generositat: "Fiat", "Faci's", i la

gràcia va fer possible donar a llum una nova Congregació en el si de l'Església.

"Jesús em mirà amb ulls de tendresa i em va dir: mira filla com pateixo per aquestes ànimes, salva-les i alleugereix-me; és la meua voluntat que fundis una Religió sota la protecció del Cor de la meua Mare, que és el títol que li donaràs; tindrà per objecte recollir les ànimes perdudes per a guanyar-les per a mi, els meus secrets són inescrutables i tu ets la destinada per aquesta gran obra..."
(Notes Autobiogràfiques 22).

La missió de salvar ànimes que el Senyor encomanà a la Mare Esperança l'associava a la seva pròpia missió. Configurada amb Ell, i per pura gràcia, pogué ser aquesta mà estesa a la jove marginada per la societat i de vegades per la família; i, com a la paràbola del Pare Bo, acollí aquestes joves com si fossin les seves pròpies

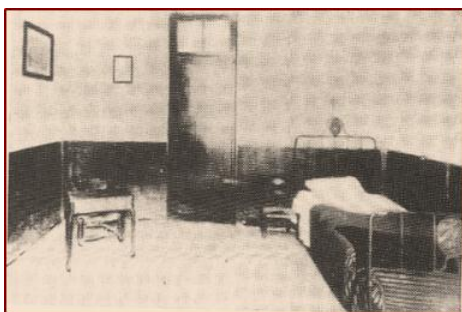
Mare de Déu amb el Nen Jesús de la Capella de la Casa Mare. "A les nostres cases la Mare de Déu està asseguda, i no de pas, perquè ella és la Reina i Mare de la casa." (M. Esperança).

filles, per a tornar-los-hi la dignitat perduda i la pau interior. A la vegada, el Senyor li demanà: “Alleuja’m”, la mateixa petició del “Tinc set” a la Mare Teresa de Calcuta. Esperança intentà alleujar Crist amb actes senzills, fets amb amor, i actes heroics, a l’estil dels que practicaren els sants penitents.

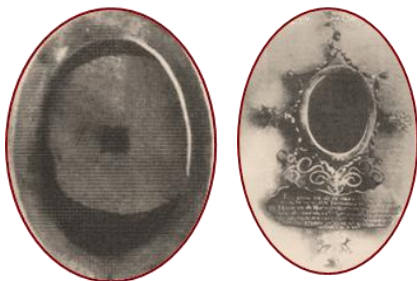
En un altre moment de la seva vida veu els nens “com a tendres floretes” que aviat perden la seva bellesa per falta de l’aigua de la gràcia i d’un ambient propici per a desenvolupar-se bé. L’educació serà l’expansió de l’única missió: “salvar ànimes”, no importa l’edat. Sempre a través de l’exercici de la caritat, actuant amb entranyes de misericòrdia.

Como totes les ànimes grans, la Mare Esperança es veia molt petita per a fer allò que se li demanava, i resava, i demanava consell a sants i savis sacerdots, com el Pare Claret, qui la convidà a ser molt humil, per a que l’obra donés fruit abundant.

“Sento una gran atracció per voler conformar la meva voluntat amb la de Déu, abraçant de bon grat tot allò que vingui de la seva mà divina. Demano a la Santíssima Verge que em netegi i adorni amb les virtuts.”

Habitació on va viure i va morir la Mare Esperança, avui convertida en Oratori. Les pintures de la paret representen el Sacrifici d’Isaac (esquerra), l’Oració a l’Hort (centre) i el Seguiment de Jesús (dreta); són de Víctor P. Pallarès. S’hi conserva la imatge del reliquiari de la transverberació amb la tela.

La vida de la Mare Esperança González té molts paral·lelismes amb la de Santa Teresa de Jesús. La contemplació i l'acció; el seu lliurament total a Déu i a l'Església; la lluita per la condició de la dona, a contracorrent del que la societat veia amb bons ulls; la passió per les fundacions, per estendre la seva obra; la importància que donava a l'educació... La seva lluita ferma i decidida des que va verificar l'autenticitat de la crida que havia sentit per ajudar a la dona marginada a recuperar la dignitat, malgrat l'oposició i el rebuig que això provocava, li va valdre la pràctica de les virtuts heroiques. La donació absoluta de la seva vida fins a la seva mort, com a oblació, en un moment en què la pesta del còlera s'estenia.

150 aniversari de la fundació de les Missioneres Esclaves del Cor de Maria

Va ser voluntat del Senyor que naixés en l'Església una nova Congregació sota la protecció del COR de la seva MARE. En aquests 150 anys d'història el Cor de Maria, la seva mirada amorosa, ha mantingut la vida d'aquesta Obra, confortant-la i protegint-la. Avui les religioses:

.- Volen continuar mirant al món amb cor esperançat i compassiu, ser samaritanes i portar Crist amb l'entusiasme i lliurament que reclama la Nova Evangelització.

.- Donen Gràcies a Déu i pregunten amb confiança per les noves vocacions, necessàries per a que perduri el Carisma i la Missió que els hi ha estat confiada.

.- Desitgen que aquest esdeveniment procuri un encontre viu i fecund amb la seva Fundadora, i els doni força i vigor per seguir responnent a les necessitats i desafiaments dels nostres dies amb audàcia, creativitat i santedat de vida.

Són dins de l'Església "un bell jardí, els amos del qual són el Rei i la Reina dels cels que hi tenen posats els ulls per a recrear-se". Amb tan bons jardiniers, les noves flors continuaran adornant l'Església i el món.

Plana web de la Congregació (en català i castellà):
<http://www3.planalfa.es/misionerasesclavas/>

HEUS AQUÍ L'ESCLAVA DEL SENYOR

***Eucaristia d'acció d gràcies presidida per Monsenyor Joan Piris
a l'església de Sant Joan baptista de Lleida, el 17 de juny de 2012 a les 11:30 h.***